

е, че въ ония печални дни потеритѣ, състоящи повече отъ черкези, се придружавахъ отъ хрътки, приучени да отквиватъ дирята на човѣцитѣ, като на дивича, и да се хвърлятъ възъ тѣхъ). На връхъ могилата пѣкъ стоеше киръ Яне въ бѣлото си гуне и гледаше любопитно на тоя ловъ, приготвенъ отъ него. Защото заедно съ комата, който даваше на бѣжанеца, киръ Яне пращаше момчето си да обади на ближната затулена потеря.

Гостолубие и прѣдательство! Вкоравѣлата душа на дивъ номадъ съгласяваше тия двѣ нѣща. Той ги извърши съ пълна добросъвѣстность: нахрани гладния и познайника, за да изпълни една човѣшка длъжность, а прѣдаде бунтовника, за да обезпечи себе си отъ неприятности. Той сега спокойно гледаше на ловидбата.

Огняновъ видѣ блиската гибель. Съ усвоеното пришествие на духа, което опасността отнима у повечето хора, той съобрази тозъ часъ шансоветѣ. Оттатѣкъ дола имаше едно малко възвишение, което щѣше да го потули една двѣ минути отъ очитѣ на потерята, когато тя се спусне въ падината, находяща се задъ това възвишение. Въ тоя кратѣкъ срокъ той би успѣлъ да влѣзе въ букака, но това нѣмаше да помогне: него щѣхъ да го стигнатъ. Съ тичание да избѣгне крушумитѣ и хръткитѣ бѣше невъзможно. Въ дола при рѣката имаше нисѣкъ храсталакъ, между двата изронени брѣга. Нито тоя гѣстакъ не би могълъ да го укрне защото ако той заблудѣше гонителитѣ, то псетата щѣхъ да го намѣржатъ. И тамъ, и на всѣкъдѣ гибель! Но Бойчо нѣмаше време за колебание, едно какво да е рѣшение трѣбваше да земе. Той инстинктивно прѣдпочете дола и като стрѣла се спусна по стрѣмнината. Наклонността на мѣстото облегчи бѣга му. Слѣдъ минута той нагази храсталака въ дъното на дола, чийто брѣгове бѣхъ каменливи. Въ основанието на скалата зѣяхъ дългнесте дупки, като че тя бѣ подкопана. Огняновъ се намъкна въ една отъ тия легловища на диви звѣрове. Тамъ чакà скѣпо да продаде живота си...